కలెక్టరమ్మా క్షమించు

"నమస్కారం గురూగారూ! బాగా చదువు తున్నారా? మీకేంలేండి. నిక్షేపంలా వి వాళ్ళు. చదివి బాగుపడవలసిన వాళ్ళు. ఐ.ఏ.ఎస్.కి వెళ్ళవలసిన వాళ్ళూను గుడ్‌లక్. వాస్తాన" ఎక్కడ్నుంచి ఒచ్చేడో ఒచ్చీ రావడంతోటే దబడా నాలుగూ అనేసి మళ్ళా తనకేమీ పట్టనట్టు యీలపాట పాడుకుంటో వెళ్ళిపోయేడు గుర్నాధం.

ప్రసాదం మనసు చివుక్కుమన్నది. మళ్ళీ పుస్తకంలో చూపు నిలిపేడు.

కాలేజీలో చేరిన మొదటి రోజుల్లో యీ కోరిక పుట్టింది. రానురానూ అంతరాంతరాన్తో పురుగులా తిరగడం మూలంగా చివరికి తప్ప దన్నట్టూ యీ ఆఖరి సంవత్సరంలో పదిమందికి ఎదటా చెప్పేడు. మరోప్పుడైతే అదీ చెప్పకపోను.

"హాస్టల్ డే"—

వెయ్యిదీపాలు వెలుగుతున్నాయి. దీపాల కాంతిలో ఆవరణంతా కన్నుల పండువగావుంది. వేదికమీద కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్, వారి కుడిపక్క హాస్టలు వార్డెన్, ఎడంపక్క ఆ వూరి ఛైర్మనూను. "భవిష్యత్తులో నేను" అనే విషయంమీద హాస్టలు కుర్రాళ్ళు ఒకరి తర్వాత మరొకరు మాటాడేస్తున్నారు. కార్యక్రమం పూర్తవుతుండనగా, హాస్టల్ సెక్రటరీ రామిరెడ్డి ప్రసాదం పేరు ఎనౌన్సు చేసేడు.

చిరుచెమటలు పోశాయి. కాళ్ళు ఒణికాయి. తడబడుతూ వేదిక మీదికి వెళ్ళేడు. మైకుముందు నించున్న తర్వాత కలిగిన ఉత్సాహం తనసొంత అభాసు చేయిస్తోంది.

"ప్రసాదంగారు కలక్టర్రోయ్!"

పుస్తకాలపురుగు, బుద్ధావతారం, పంతులు బాబు-ఈ మొదలైన ముద్దుపేర్లు చాలవన్నట్టు, అనాటినుంచీ యీ పిలుపుతో అలంకరిస్తున్నారు వీళ్ళందరూ.

నిజానికి దీన్లో తప్పేముందసలు? చదువుకుని, చేసిన కృషితో బాగుపడి కలక్టరవడం తప్పా? ఈ ఉద్దేశాన్ని గుండెల్లో దాచుకోడం నేరమా? సమయం వచ్చింది గనక, నేను ఫలానా, నా జాతకం ఫలానా అని జోస్యం చెప్పడం అభాసా?

కాదని చాలా తడవలనుకున్నాడు ప్రసాదం. కానీ, వీళ్ళ నోళ్ళు మంచివికావు. ఒకమనిషి అభిప్రాయానికి విలువనిచ్చే సివిలిజేషను వీళ్ళకి చాలా దూరం. అందుచేత రోజుకో మాటైనా పలకరిస్తోన్న తన కల పరాయివాళ్ళ దృష్టిలో ఒకానొక హాస్యగాడి వింత కోరికలా నిలిచిపోయిందేవిటాని బాధ. అప్పుడు మనస్సంతా సిగ్గుతో నిండుకు పోతుంది. ఇదోరకమైన శిక్ష.

ప్రసాదానికి వాళ్ళ డాడీ గుర్తు కొచ్చేరు. వారి హోదాలాటి నల్లటి ఫియట్‌కారు గుర్తు కొచ్చింది. వారి ఫరువు మర్యాదల్లాంటి అందమైన "శాంతిభవనం" గుర్తు కొచ్చింది. వారి మంచి మనసులాటి ఏభయి ఎకరాల మాగాణి గుర్తు కొచ్చింది. వారి పూర్వజన్మ సుకృతానికి సాక్ష్యాలైన డాక్టరూ, లాయరన్నయ్యలు గుర్తుకొచ్చేరు.

ఆ కుటుంబంలోని సభ్యుడు తను. తనకి కలక్టరవ్వాలనే ఆశ వుండటంలో అతిశయోక్తి లేదు. అనుకోకూడదుగానీ-తనని యాగీచేస్తోన్న వాళ్ళల్లో ఏ కొందరైనా జీవిత పర్యంతం తనకి బానిసలుగా ఏర్పాటు చేసుకోగల తాహతు తనది. తన అంతస్థేమిటో తెలీని ఫూల్స్.

మనసారా నమ్ముకుంటోన్న లక్ష్యం ఐ.యే.యస్. ఊహా ప్రపంచంలో, ఉద్దేశాల లిస్టులో చెరగని ముద్ర కలక్టరుగిరి. ఇది తననుంచి దూరం కావడంకల్ల. తన ప్రయోజకత్త్వమేమిటో తెలిసిననాడు ఈ గుర్నాధమే తనదగ్గర దిక్కుమాలిన గుమాస్తా ఉద్యోగం చేయగలడు.

అందర్తో తన అంతస్థు గురించి చెప్పేయాలన్నంత ఉద్రేకం కలుగుతుంది ఒక్కోనాడు. కానీ, అర్థం చేసుకోలేని అనాగరికులముందు, తన మూలంగా - ఉచ్చమైన తన కుటుంబం గూడా చిన్నబూపు రుద్దుకోడం యిష్టంలేదు. అందుచేతనే కోపాన్ని దిగమింగుకుని, కసిని కప్పిపెట్టుకుని బతుకుతున్నాడు.

పుస్తకం మూసేడు. లేచి నుంచుని గది వైపు వెళ్ళబోయేడు. రామిరెడ్డి పిలుపుతో ఆగి నుంచుని పలుకరింపుగా గబగబా ప్రసాదం దగ్గిర కొచ్చి అతని చేతిని లాక్కుంటూ.

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్" అన్నాడు,

"ఎందుకనిట?"

"కొట్టేవ్. ఎస్సే కాంపిటీషన్లో ఫస్టొచ్చేవ్".

"థేంక్స్".

"పద, కేంటీన్‌లో కాఫీ పోయించు. జీవుడు అల్లాడిపోతున్నా నీకోసం వెతకడం మానలేదు".

"ఒద్దు. ఇవాళ నా మనసు బాగోలేదు".

"వెధవ మనసు. తీసిపారేయ్. శుభవార్త తెచ్చిన దూతకి ఆకలెక్కువ. సంప్రదాయాన్ని మర్డర్ చేయకు. ముందు నడు".

"నే రానులే రెడ్డీ, నువ్వెళ్ళు".

"అందుచేతనే నిన్నందరూ అంటున్నారు-సంఘజీవివి కావూ అవ్వటాని. నాచేతగూడా ఆ మాట అనిపించకు ప్రసాదం!"

రామిరెడ్డితోపాటు కేంటీన్‌లోకి అడుగు పెట్టేడు ప్రసాదం. నాలుగైదు తలలు అటూ ఇటూ వెతికి వేటాడి మరో రెండుమూడు తలల్ని పలుకరించి కలిసికట్టుగా మొత్తం కిసుక్కున నవ్వేశాయి. ప్రసాదం ఈ రకమైన వాతావరణానికి అలవాటు పడుతున్న వాడుగనుక అంతగా పట్టించుకోలేదు, వాళ్ళందరికీ దూరంగా ఓ మూల కూర్చున్నాడు. రామిరెడ్డి మరో యిద్దర్ని వెంటబెట్టుకొచ్చి ప్రసాదం దగ్గర కూర్చున్నాడు.

నలుగురికీ స్వీట్సు ఆర్డరిచ్చేడు రామిరెడ్డి. పుస్తకంలో తలదూర్చేడు ప్రసాదం.

"ఏం రెడ్డీ! శకుంతలమ్మ రాత్రి సినీమా కొచ్చిందట, నిజమా?" కొత్తగా వొచ్చిన యిద్దర్లో కేషియస్ అడిగేడు.

"ఎవరు చెప్పింది? వేణూనా?"

"మాకు తెలుసులే గురూ!" ఆడపిల్ల గొంతు మగపిల్లాడు కులుకుతూ అన్నాడు.

"నాన్సెన్స్! ఎవడూ చెప్పంది మీకెల్లా తెలుస్తుందోయ్?" రామిరెడ్డి విసుక్కున్నాడు.

"తెలుసంతే!" కేషియస్ స్వీటు నోట్లో పెట్టుకుని ముద్దగా చెప్పేడు.

"నా! సినిమాకే కాదు. వెన్నెల్లో నాతోబాటు తిరుగుతుంది. సముద్రంలో నా సరసన నించుని స్నానం చేస్తుంది. శకుంతల కళ్ళందే నాకెంతో యిష్టం. ఇలా అన్నానని వేణూతో చెప్పు. చెప్పి, వాడూ, నువ్వూ ఇద్దరూ బడుద్ధాయిలని ఒప్పుకోండి. ఒప్పుకుని జాయింటుగా ఉరేసుకు చావండి, తెలిసిందా? నెక్స్ట్.... మీరిద్దరూ తింటూన్న స్వీట్సుగ్గానీ, తాగబోయే కాఫీగ్గానీ బిల్లు ప్రసాదం యివ్వడు. మీ దగ్గర డబ్బుల్లేకపోతే మీ చొక్కాలు తాకట్టుపెట్టండి. అండర్‌స్టాండ్! కమాన్ ప్రసాదం మనం ఆ చివరి ఛైర్స్‌కి పోదాం. డర్టీ క్రీచర్స్!" ప్రసాదం చేయిపట్టుకుని అవతలికి లాక్కుపోయేడు రామిరెడ్డి.

నల్లుల్లాగా బల్లకి అతుక్కుపోయేరు మిగిలిపోయిన ఆ యిద్దరూను!

కాఫీ తాగి పైటకొచ్చేసింతర్వాత రామిరెడ్డితో ప్రసాదం బిక్కుబిక్కుమంటూ అన్నాడు.

"నువ్వుగనక సరిపోయింది. ఒక్కడూ మరి నోరెత్తలేదు. అదే నేనైతే కలబడి కొట్టేవారు".

"పోనీ ప్రసాదం! వాళ్ళతో మనకేం పని గానీ. ఎలా చదువుతున్నావ్? మూణ్నెళ్ళలో పరీక్షలున్నాయి మరి".

"........."

"బై దిబై-కాంపిటీషన్లో ఐ స్టుడ్ సెకండ్"

"చెప్పావ్‌కాదే? హార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్. భలేవాడివి, ఇంత మంచి విషయాన్నింతసేపు దాచావా? అయినా పొరపాటు నాదేలే. సెంకడెవ రొచ్చారో గూడా అడగలేదు-ఎంతకీ నా గురించి నేనే ఆలోచించుకుంటున్నాను, క్షమించు".

"భలే! ఎంత పాఠం చదివేవోయ్ ప్రసాదం? ఇదంతా నాకోసమే"

ఆదివిష్ణు

"అదితాదు రెడ్డీ!"

"డోంట్కాక్. పొగ త్రాగొద్దు. ఇలా సినిమా ఖర్చు నాది. వొస్తావా?"

"సినీమానా? నయం",

"రమ్మన్నది నరకానికి కాదుగా"

"వార్డెన్ కళ్ళల్లో కారంకొట్టి సినిమాకెళ్ళి, మళ్ళా రావడమంటే—"

"రోజూ మేమెళ్ళడం లేదటయ్యా?"

"నాకు భయం రెడ్డీ!"

ప్రసాదం భుజం తట్టి చెప్పేడు రామిరెడ్డి,

"హాస్టల్ గోడ యీజీగా దూకొచ్చు. దూకిం తర్వాత మన అచూకి నరమానవుడికి తెలీదు".

"పోనీలే బాబూ! కావలిస్తే ఆదివారం మాట్నీకి వెడదాంగానీ ప్రస్తుతానికి నన్నొదిలెయ్."

"ఈ చిన్ని వెంచర్ చేయలేనివాడివి, రేప్పొద్దున్న నువ్వు కలెక్టరెలా అవుతావయ్యా?"

ప్రసాదంలో కొట్టొచ్చినట్టు మార్పు కనిపించడంతో రామిరెడ్డి మరి మాటాడలేదు. అలా గార్డెన్ వేపు తీసుకెళ్ళి, తన అభిప్రాయాన్ని ప్రసాదంతో చెప్పుకున్నాడు.

గంటలూ పుస్తకాలూ తిరగేయడంలేదు. అందులో సుఖమూ లేదు. నన్నడుగుతే మనిషికి రిక్రియేషనుతో అవసరమెంతైనా వుంది. రోజుకింతసేపని రిలాక్స్ అవ్వాలి. అది మంచి చేస్తుందేగాని హానిచెయ్యదు. నా మాట విని కొంచెం పట్టించుకో. నే చెప్పినట్టు ప్రయత్నించు. జస్ట్ ట్రైఫరిట్. నువ్వలా మారగలిగిననాడు నిన్నీ జంతువులు తినలేవు. పైగా నువ్వంటే క్రేజ్‌తో హడిలి ఛస్తారు. అలా అని రాసిప్పగలను, ఆలోచించు".

ప్రసాదం ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు.

-రాత్రి రెండు దాటింది. గదిలో ప్రసాదం ఒక్కడూ కూర్చున్నాడు. అతను అప్పటికే రెండు సిగరెట్లు కాల్చేడు. మూడోదికూడా బలవంతంమీద వెలిగించేడుగానీ విపరీతమైన దగ్గు రావడంతో దాన్ని యాష్ట్రేలో కుక్కి కొంచెం మంచినీళ్ళు తాగి నడుం వాల్చేడు. తలపక్కనున్న అలారం టైంపీస్ సుతిమెత్తని శబ్దం చేస్తోంది. ఆ శబ్దంలో రామిరెడ్డి చెప్పిన ప్రతి మాటా శ్రుతి కలుపుకుంటోంది.

నిజమే. జీవితానికి కావలసింది కలెక్టరుగిరి

"మే ఐ కమిన్ ప్లీజ్" వేణు సరదాగా అనేశాడు.

"ప్లీజ్ కమిన్" ప్రసాదమూ సరదాగా అన్నాడు.

వేణు తలుపేసి వచ్చి బట్టలు మార్చకుండానే కేంప్ కాట్‌మీద వాలిపోయేడు. కాళ్ళకున్న బూట్లతో వింతైన చప్పుడు చేస్తూ అన్నాడు,

"సినీమా బాగుంది. దేవతలు తీయవలసిన సినిమా అది. అందుచేతనే ఇంగ్లీషు సినిమాలంటే నాకంత యిష్టం".

"చూడు ప్రసాదం! ఏ వయస్సులో కావలసిన సరదాలు ఆ వయస్సులో చేస్తేనే అందం. వొప్పుకుంటావా? కనుక నువ్వు నాలాగా తిరిగేయ్. అంటున్నానని కాదుగానీ ఇందువల్ల నీ 'యాంబిషన్స్' మట్టికొట్టుకుపోవు, నిక్షేపంగా ఐఏఎస్ కాగలవు. నన్ను చూడు. నేను నీలాగానే చదువుకుంటున్నాను. మంచి మార్కులే తెచ్చుకుంటున్నాను, అవునా? అవుతే నీలాగా ఇరవైనాలుగు

వొక్కటే కాదు. ఇంకా చాలా కావాలి. సుందరమైన అనుభవాలు సంపాయించుకోవాలి, తోచనప్పుడల్లా నెమరేసుకోడానికి. రామిరెడ్డి జ్ఞాని. అందుచేతనే అంత మహత్తరంగా వెలిగిపోతున్నాడు.

అలారం మోగడంతో ఉలిక్కిపడ్డాడు ప్రసాదం. టైంపీస్‌లో కోడి, తన పిల్లల్తో ఆడుకుంటోంది. ఆ ఆట సరదాగానూ వుంది. ఆ వేళకి తలుపు తెరుచుకున్నది.

"ఇప్పుడు నువ్వు గోడ దూకే వొచ్చావా వేణూ?" కుతూహలంగా అడిగేడు ప్రసాదం.

"ఎగ్జాక్ట్‌లీ! గోడ దూకడమనే ఆర్టు హైస్కూల్లో వున్నప్పుడే నేర్చుకున్నాను".

"సినీమాలో మా రామిరెడ్డి కనిపించేడా?"

"ఆహా. అతనూ యిప్పుడే వొచ్చేడు. ఇప్పుడు లాంఘైమూవో గది పెద్రేగి పోతూండొచ్చు".

"ఎందుకనిట?"

"ఫూల్! తాగొచ్చేడు, గోదదూకేప్పుడు

తూలిపడపోతే నేను సాయం చేశాను. కనీసం థేంక్సయినా చెప్పలేదు".

రామిరెడ్డి గురించి ఈ విధమైన రిమార్కు ప్రసాదానికి నచ్చలేదు. టైంపీస్‌లో వున్న ఫోటో సంతానంతో ఆడుకోవడం ప్రారంభించేడు. మధ్యలో అడిగేడు వేణు.

"టైంపీస్ బాగుందికదూ?"

"ఐ లైక్ ఇట్!"

"శకుంతల గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా టైంపీసుని పగలగొట్టాలనిపిస్తుంది కానీ, దాన్ని మావయ్య నాకిచ్చేడు. శకుంతలకి నేనంటే నిర్లక్ష్యమైనా, మామయ్యకి నేను ప్రాణం. మీ రామిరెడ్డి నన్ను తినేస్తున్నాడుగానీ లేకపోతే రెణ్నెళ్ళక్రితమే శకుంతల నాదయ్యేది. రామిరెడ్డి గురించి నీకేం తెలీదు గురూ! అతను ఫస్ట్‌క్లాస్‌రోగ్. క్లాసులెగ్గొట్టి సినిమాలకేకాదు, క్లబ్బుకెళ్ళి పేకాటా ఆడుతాడు. తని చుట్టూ అప్పులు. అయినా యివేం తెలీనీకుండా పెత్తేగి పోతున్నాడు. అంతా షో..."

"ప్లీజ్! అతనిగురించి చెడు చెప్పకు. మంచేమైనా తెలిస్తే చెప్పు. విని సంతోషిస్తాను."

"ఫ్రండ్‌కదూ!"

"అంతేగాదు, జీనియస్ గూడాను."

"వల్లకాడు."

"సేకతనంటె జెలసీ."

"కాదు. నామీద అతనికి పగ."

"పోనీలే పడుకో."

"ఎంతసేపని ఆ టైంపీసుని గుండె మీద పెట్టుకుంటావ్, అవతలుంచేయ్. అన్నట్టు ఇవాళ ఇంతసేపు మేలుకున్నావే?"

"రేపట్నుంచి నేనుమేలుకునే ఉంటాను లెు"

"నువ్వు ఏవైనా పుచ్చుకున్నావా?"

ప్రసాదం జవాబు చెప్పలేదు. వేణు వినదలచుకోనూలేదు. అయిదు నిమిషాల్లో నిద్రపోయేడు. అతని నిద్రచూస్తూంటే ప్రసాదానికి ఆశ్చర్యం వేసింది. తర్వాత అనుకున్నాడు.

"వీళ్ళందరూ అదృష్టవంతులు."

దూరంగావున్న తారురోడ్డుమీంచి లారీలరొద వినిపిస్తోంది మందమందంగా. ప్రసాదం మస్తిష్కంలో ఆలోచనలు రంగులు పులుముకుంటున్నాయి. వేణుదగ్గర్నుంచి వొస్తున్న ఖరీదైన సెంటువాసన ప్రసాదాన్ని మరోలోకంలోకి తీసుకుపోయింది.

◆ ◆ ◆

ఆ మరునాటిరోజు రాత్రి పది ప్రాంతాల గదిలో కాలుగాలిన పిల్లిలాతిరుగుతున్నాడు ప్రసాదం. ఘామ్మేటు వేణు ఈ వేళకి స్వర్గమనే బజార్లో మజా చేస్తూంటాడు. రామిరెడ్డి అనుభవాల వేటలో తారాస్థాయి నందుకుంటూ వుంటాడు. ఒక దిక్కుతోచని ప్రసాదమనే పురుగు గది దాటడమనే చిన్న సమస్యని భూతద్దంలో పెంచి చూచి భయపడిపోతున్నా డిక్కడ అని అనుకున్నాడు. ఆపైన వేదాంతిలా నవ్వుకున్నాడు.

మరోమారు తలదువ్వుకున్నాడు. కాలరు సర్దుకున్నాడు. తలుపుకి తాళంవేసి గోడవేపు పిల్లిలా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడిచేడు. గోడ చేరింతర్వాత గుండెల్లో భయం కలుక్కుమన్నది. గుండె నిబ్బరం చేసుకుని గోడెక్కాడు. కిందకి దూకుతుండగా, ఇటునుంచి రామిరెడ్డి కాబోలు లోపలికి సునాయసంగా దూకేశాడు.

రోడ్డుమీద అడుగుపెట్టి ప్రసాదం నవ్వుకున్నాడు. ఈరోజు తనిష్ట మొచ్చినట్టు తిరిగి రేపు సాయంత్రం తను చూసిన, 'రాత్రి వింతలు' రామిరెడ్డికి చెప్పి అతనిచేత భేషనిపించుకోవాలి.

గబగబా నడిచేడు. రెండు ఫర్లాంగులు నడిచింతర్వాత రిక్షాదొరికింది. రూపాయిన్నర బేరంతో వూర్లోకి వొచ్చి వాలేడు. రైల్వేస్టేషన్ రోడ్డులో అనుకోకుండా గుర్నాధం తారసిల్లేడు. అతన్ని తప్పించుకు వెళ్ళాలనిపించింది కానీ, ఆ పక్షి కంట్లోపడకా తప్పిందికాదు. ట్యూబ్‌లైట్ క్రింద నించున్న గుర్నాధం తనని పసిగట్టి, పొడిగా నవ్వి, సిగరెట్టుపొగ ఆకాశంమీదికి విలాసంగా వదిలి పక్కనున్న ఓ శిష్య పరమాణువుతో కులాసాగా అన్నాడు.

"పక్షి గూడు వొదిలింది. ఇవాళ ఎవడి ఖర్మ కాలిందన్నమాట. శివోహం. గూడు దాటిన కలక్టరూ! క్షేమంగా తిరిగిరా!"

వెనకొచ్చి మొహంమ్మీద రెండువాయించేద్దామనుకున్నాడు. ఐక్కపీనుగ చచ్చిపోతాడను కుని, ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు ప్రసాదం. థియేటరుదగ్గర నించున్నవేళకి రెండోఆట ఇంటర్వెల్లు ముగిసింది. టిక్కెట్టు తీసుకుని వేణు మెచ్చుకునే ఇంగ్లీషు సినిమాకి వెళ్ళేడు.

వేణు చెప్పినట్లు ఆ సినిమాని దేవతలు తీయవలసింది కాకపోగా మానవ మాత్రుడు చూడతగ్గదీ కాదు. సినిమానిండా ముద్దులూ, వెచ్చటి కౌగలింతలూ, వెకిలి చేష్టలూను. ఇది ప్రసాదం నోటిమాట. కానీ, అతని గుండెలోని గొంతుమాట వేరు. అది తలుచుకుంటూంటే వొళ్ళు పులకరిస్తోంది. మనసుకి అలరింపు కలుగుతోంది.

హాస్టలువరకూ తీయటి ఊహల్నెక్కి వొచ్చేడు నెమ్మదిగా. టైం చూచుకుని భయపడిపోయేడు. మూడుదాటి పది నిమిషాలైపోయింది. ఇప్పటివరకూ సుందరమైన ఊహలకి తలతాటిస్తూ నడిచివొచ్చిన ప్రసాదానికి తలముందున్న హాస్టలు గోడ ఆకాశమంత ఎత్తు ఎదిగినట్టనిపించింది. మళ్ళా అంతలోనే రామిరెడ్డి, వేణూ, గుర్నాధం-వగైరాలు గుర్తు రావడంతో డాబామీద పిట్టగోడంతగా కుంగిపోయింది.

ఈల వేసుకుంటూ గోడెక్కి కళ్ళుమూసుకుని సునాయాసంగా దూకేశాడు. కిందపడ్డవాడు మరి లేవలేకపోయాడు. వెయ్యేనుగులు తలమీద తిష్ట చేసుకూర్చున్నట్టనిపించింది.

ఎదురుగా దేదీప్యమానంగా లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. బారులు తీర్చినట్టు కుర్రాళ్ళందరూ వరండాలో నించున్నారు. వాళ్ళందరిముందూ ఓ కుర్చీలో వార్డెన్ కూర్చున్నాడు. సముద్ర ఘోష లాటి వాళ్ళ సంభాషణ ఫలానా వస్తువు గురించి అని తెలీడంలేదు.

తను గోడదూకినరెండుక్షణాల్లో సాగుతున్న ఘోష ఠక్కున ఆగిపోయింది. చీమ చిటుక్కుమన్నా శబ్దమయ్యేంత నిశ్శబ్దం. అంత నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేకపోయేడు ప్రసాదం. పైపెచ్చు-బాణాల్లాంటి వీళ్ళందరి చూపులూ తనమీద కేంద్రీకరింపబడటంతో లేచినించోడానికే భయం వేస్తోంది. అతికష్టంమీద లేవగలిగేడు. ముందుకో అడుగు వేశాడు.

అందరి చూపుల్లోనూ ఉత్కంఠ పెరిగిపోతోంది!

గోడలుదూకి సినిమాలకెళ్ళడమనే సుగుణం వార్డెన్‌కి తెలిసుంటుంది. కనకనే ఈ వేళప్పుడిలా వొచ్చేడు. ఎప్పుడూ గుమ్మందాటి ఎరుగని తను సినిమాకెళ్ళిన వైనం గిట్టనివాళ్ళు ఆయన చెవి

నేయడంతో ప్రసన్నమైన ఆయన ముహంలో నిప్పులు మండుతున్నాయి. ఇవాళ, ఇంత సందిలో, ఆయనచేత చివాట్లు తినడమనే చరిత్రాత్మకమైన సన్నివేశం, కొన్ని క్షణాల్లో ప్రారంభం కాబోతోందని తెలిసిన మరుక్షణం అతని నరాలన్నీ కత్తితో కోస్తున్నట్లు బాధ కలిగింది. ఆ కొంచెం దూరమూ వెయ్యి యోజనాలవరకూ పెరిగినట్లు భ్రమకలుగుతోంది. అడుగులు తడబడుతున్నాయి. పెదాలమీద తడి ఆరిపోతోంది.

దూరం దగ్గరవుతున్నకొద్దీ, నిశ్శబ్దంలోనికి చొచ్చుకుపోతున్నకొద్దీ, ప్రసాదం ఊపిరాడకపోతున్నాడు. అడుగులు లెక్కపెట్టడం ప్రారంభించేడు సరిగ్గా ఏభై ఆరు—

"ఐయామ్ వెరీసారీ మిస్టర్ ప్రసాదరావ్!" వార్డెన్ మెత్తగా అన్నా, దాని వెనుకనున్న కర్కశత్వం గుండెల్ని కోసేస్తోంది. ఆయన చూపులు తనని కాల్చేస్తున్నాయి.

"ఈ ప్రొక్సీసెన్నాళ్ళనుంచి?" సూటిగా నిలదీసి అడిగేరు.

"........."

"ఐవాంట్ యువర్ రిప్లై."

"ఇవాళొక్కరోజే సార్!"

ప్రసాదం జవాబువిని కుర్రాళ్ళందరూ ఘొల్లున నవ్వేశారు. ప్రసాదం తలదించుకుంటూండగా వార్డెన్ గట్టిగా అరిచేడు-"షటప్"—

నవ్వు లాగిపోయేయి. ఈ హెచ్చరిక తనొక్కడికోసం చేసిందో, నవ్వుతాన్న వాళ్ళందర్నీ మందలించడమో అంతుబట్టిందికాదు. ప్రసాదం కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండుకున్నాయి.

"ఇక కన్నీరొక్కటే తక్కువ. నిజం చెప్పాలి. ఇంతవరకూ ఎక్కడున్నారు?"

అబద్ధం చెప్పాలనిలేదు. అందుచేత నిజమే చెప్పేడు.

"సినీమా కెళ్ళేనుసార్."

గుర్నాథ మొక్కడూ నవ్వేడు. వార్డెన్ ఈ మాటు "షటప్" అనలేదు. గుర్నాథం నవ్వు ఆపి ప్రసాదాన్ని అడిగేడు.

"మీకసలు సినీమా కెళ్ళే అలవాటుందా కలక్టరుగారూ?"

వార్డెన్ గుర్నాథంవేపు తమాషాగా చూట్టంతో గుర్నాథం మరింత ఉత్సాహంగా అనేశాడు.

"ఎక్స్యూజ్‌మిసార్! మా ఫ్రెండొకడు ఈ పూరొస్తున్నాడంటే రిసీవు చేసుకునేందుకు స్టేషను కెళ్ళేనండి. ఇతను పదకొండు ప్రాంతాల్లో ఆ రోడ్డుమీద భయం భయంగా తిరుగుతున్నాడండి. కావలిస్తే అతన్నే అడగండి సార్."

"నిజమేనా ప్రసాదం?" వేణు అడిగేడు.

నిజమే అన్నట్టు తలూపేడు ప్రసాదం.

"పదకొండు గంటలకి సినీమా ఏమిటి?" వార్డెన్ అనుమానంగా అడగడంతో యీ చర్చ కేవలం సినీమా గురించే కాదని ప్రసాదం భావించేడు. జరుగ్గా సమాధానమూ చెప్పేడు.

"వెళ్ళేనుసార్. ఇంగ్లీషు సినీమా"

"అయ్యబాబోయ్! ఇంగ్లీషు సినీమానే" గుర్నాథం హేళన చేసేడు.

"డోంట్ టెల్మీ ఎనీమోర్ స్టోరీస్. మీ గదిలో వేణు ట్రైంపీసూ, వందరూపాయల చిల్లరా మీరేమైనా తీసేరా? ఆన్సర్ టూది పాయింట్. దట్సాల్." వార్డెన్ కుండ బద్దలుకొట్టేడు.

ప్రసాదం నెత్తిమీద పిడుగుపడినట్టయింది. సమాధానం చెప్పేలోగా గుర్నాథం అందుకున్నాడు.

"అతనికి ఆ ట్రైంపీసంటే చాలా యిష్టంట సార్. ఈమధ్య డబ్బవసరంలోగూడా యిరుక్కున్నాడుసార్!"

ప్రసాదం కాళ్ళకింద భూమి రెండు చీలికలైనట్లుంది. తను ఆశించిన కలక్టరుగిరి మన్ను గొట్టుకుపోయినట్టు భావించి, బంగారు భవిష్యత్తు బూడిదపాలైందని తెలిసిన మరుక్షణం అతను కుప్పలా నేలమీదికి జారిగిపోయేడు, అవమాన భారంతో. దూరంగా రామిరెడ్డి కళ్ళొత్తుకుంటున్నట్టు లీలగా కన్పించింది.

• • •

ఈ కథజరిగిన వెలరోజులక్కాబోలు రామిరెడ్డి ప్రసాదం వాళ్ళవూరు వెళ్ళేడు. ప్రసాదం, పొలంపనులు చూసుకొంటున్నాడని తెలిసిన మరుక్షణం బాధపడ్డాడు. ప్రసాదంవాళ్ళ పాలేరు తోడురాగా పొలానికి వెళ్ళేడు రామిరెడ్డి. దార్లో పాలేరు ప్రసాదం జబ్బుగురించి వింతగా చెప్పేడు. అదో రకమైన వ్యాధట. దానికి మందు లేదట, రాత్రి పూట ఏవో పలవరింతలుట. పగలస్తమానం పొలంలో పిట్టల్ని తోలడం పనిట.

రామిరెడ్డికి భయం వేసింది!

పొలంగట్టున ఓ చెట్టు నీడకింద అందమైన కంబళిమీద ప్రసాదం కూర్చున్నాడు. అతని భుజాన ఫ్లాస్కుంది, చేతిలో ట్రాన్సిస్టరు రేడియో వున్నది. తనెదుట భూమ్మీదికి వారిగిన ఆకాశపు టంచుని నిశితంగా చూస్తున్నాడు ప్రసాదం.

రామిరెడ్డినక్కడ వొదిలి పాలేరు తప్పుకున్నాడు.

రామిరెడ్డి ప్రసాదం దగ్గరికి వెళ్ళేడు. భుజం తట్టి పలుకరించేడు. ప్రసాదం పేలవంగా నవ్వేసి కూర్చోమన్నట్టు సైగచేశాడు.

రామిరెడ్డి కూర్చోలేదు. పొంగివస్తూన్న దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుంటూ అన్నాడు.

"నన్ను క్షమించు ప్రసాదం! నీ జీవితాన్ని పాడుచేసింది నేను. వందమందిలో ఒక యోగ్యుడు అవమానం చెందుతూంటే చేసిన నేరాన్ని దాచుకున్న పాపిని నేను. నన్ను క్షమించు."

ప్రసాదం ఫ్లాస్కులో వున్న కాఫీని ఇద్దరికీ పంచేడు. తల వంచుకునే అన్నాడు.

"పొలం పనులకి మరోకొత్త ట్రాక్టర్ని కొనబోతున్నాం."

రామిరెడ్డి రాయిలా నించునే వున్నాడు.

••••